

I viděli Jardovo tělo, jak se pomalu, zadržávajíc o trsy heřmánku, kutálí dolů k řece. Zrovna v těch místech za děstívalí váleli sudy.

Druhý tank couvl.

Četař obhlédl svých devět. Bledých, vzrušených, ale nezraněných.

„Chce někdo zpátky, hoši?“

Mlčeli. Jako kdyby přirostli k tomu místu. Jen oči-
ma hledali tam dole pod svahelem u samé řeky, kde vlny olizují kamení, Jardovo tělo. Leželo hlavou k hladině, jako když hasí žízeň.

Od prostřední barikády se k nim připlížila spojka. Mladinká tramvajačka, prostovlasá, s těžkými černými vrkoči na šiji. Vytáhla z kapsy termosku a podala ji četařovi:

„Tady je čaj na zahřátí, hoši. Víc nepotřebujete nic?“

Četař ji přitáhl k sobě, podíval se jí do obličejce svýma hezkýma, drzýma očima.

„A já bych chtěl hubičku pro štěstí!“

Od božšho rána se prvně usmáli. Bezelstně, upřímně, chlapecky. A jeden za druhým ji plaše brali do náruče, přijímali její krátká políbení, spravedlivě rozdávaná jak svátost oltářní.

Při desátém polibku otevřeli Němci dělovou palbu.

Bijí. Bijí. Bijí.

Vysoké betonové stožáry, z nichž byly včera ustřeleny lampy, praskají vpůli. Asfalt střiká pod dopadem granátů. Na domcích chudáků za řekou odskakují kusy střech. Ječivé vytí vlkodlaků rozdlírá sluch. Franta Kroupa i kamarád Nderland, pan nadstrážník Brůček i deset jiných soudruhů leží při úpatí barikády. Na slova není čas.

Ohmatávají závěry pušek. A přítom vědí, že jsou bezbranní proti tomu peklu ze vzduchu. Tramvajač s divadelním kukátkem, jehož skla zamlžuje déšť i horečnost mužova dechu, nespouští z očí první barikádu.

„Už na ně stahujou palbu!“

Brečel by lítostí. Tam vpředu, sto metrů před tramvajíkem, lítají do vzduchu kusy dřev. Mostní beton se drolí pod palicemi granátů. A pak se zvedne dým, tenký dým zápalné oběti, šedobílý.

Dřevěná barikáda hoří.

„Nazpátek! Kamarádi! Nazpátek!“ řve parták do ticha mezi explozemi. I ta malá je tam. Vlastička. Kolikrát mu jí bylo ve službě líto, že je odsouzena k té černé tramvajačké robotě. A vidí temno jejích vlasů, jež tolik pokoušely k pohlázení.

„Nazpátek!“

A nikdo neslyší. Nikdo neodpoví.

Dvě hodiny hořela jejich hranice, bez oddechu zasypávaná hromobitím granátů. Pak kleslo všecko do popela.

Cesta na most byla otevřena.

Požár za zády prosvěcuje noc.

Hoří tam skladiště. Hoří obytné domy. Hoří blízko i daleko ve městě. Tma plná šarlatových praporů.

Franta i Nderland, pan Brůček s tramvajíkem, ja-
tečí vedle kováků stojí, klečí i leží ve svých palebných postaveních. Změnilo se rozpočítadlo. Teď jsme my první.

Leč tma před nimi, tma na mušce jejich zbraní nikoho nevydává. Zalezla bestie do doupěte? Zchromla či